

Zato pripovedujem

Maja
Razboršek

OREH z lupino obdana
sva dve polovici jedra

najina ljubezen
je vedno imela
okus po orehih
bila je močna
zaužita
je vselej vzbujala slo
po ponovnem uživanju
samo rahlo je bila greneča

midva –
polovici istega jedra
zavselej povezana
s skupnim zorenjem
četudi nekoč
to lupino stro
tuje roke
in jedro prepolove

TIK OB SRCU iz istih prvin je kot pesem:
zmes čustva in strasti

kot moja pesem je
prebrana s tujim glasom
obotavlja ga imenujem
moj sin

odkar poznam še eno ljubezen
sem še bolj ranljiva

SINU sanja o vratih
ki se mu niso odprla
in v spanju ihti

vse življenje
bo tovoril spomin
ki je starejši od njega

vsa vrata
ki jih zmorem
mu zato odpiram

ZATO PRIPOVEDUJEM kot po dolgem molčanju
se mi nenadoma zdi
da imam mnogo povedati
zato pripoveduje
kot da eno k drugi
razvrščam zeli
ki sem jih – zdravilnih –
tako dolgo iskala
zato pripovedujem

PREBUJENA pod ledom ki je čas
zamrznjen moj obraz:
bila sem

koraki ki so odzvanjali
poltema ki še ni predramila luči:
bila sem

prebujena sem od tedaj
 ko me je poklical glas
 nežnejši od vsega
 kar sem doslej doživela

NEJEVOLJNA pogledam okoli sebe:
 vsepreveč nakopičenih predmetov
 vsepreveč nakopičenih spominov

kot da sem – nejevoljna –
 naplavljenjena v čas
 ki si ga nisem izbrala

in če sem povsem iskrena
 sama s sabo:
 bi si sploh katerega?

Matjaž
 Zupančič

Slastni mrlič

STAREC
 MLADA ŽENSKA
 MLAD MOŠKI
 POSTOPAČ
 DAMA V ČRNEM
 PREISKOVALEC
 NEZNANEC
 PRVI KROVEC
 DRUGI KROVEC

Precej velik in bliskav čakalniški prostor; kaže, da je ves iz stekla in betona. Na levi so nihajna vrata, ki vodijo noter; na desni so enaka, ki vodijo na perone. Vrata v ozadju vodijo v mestne sanitarije. Pod stropom visi velika stenska ura. Ob stenah so stoli, v tla pribiti. Na enem izmed njih sedi Starec, nepremično in brez glasu. Oglasi se pisk lokomotive in Starec dvigne glavo; v istem trenutku stopi v čakalnico mlad zakonski par. Mlad moški in Mlada ženska, otovorjena s prtljago, hitita čez prostor